

El Bisbe Juan José Aguirre, Bangassou, Qatar i el Barça

Dll, 30/09/2013 per Josep Maria Car...

[Minoria creativa](#)

En els països europeus, acostumem a passar de puntetes sobre temes que afecten els temes delicats de la nostra història i identitat. Pel que fa referència a la nostra identitat cristiana, també. Preferim mirar cap una altra direcció, vestir-nos amb la laïcitat omnipotent parcialment hereva del Segle de les Llums i seguir el darrer llibre d'autoajuda o de religiositat oriental per superar el malestar orfe de sentit i pau. A Espanya, el pes del nacionalcatolicisme franquista i l'herència Suquía i Rouco Varela ha multiplicat el nombre ingent de persones que es malfien de la fe catòlica, perquè representa un model de cristianisme enfrontat a una certa raonabilitat democràtica, al pluralisme, a la llibertat i, fins i tot, a l'exercici de la llibertat de consciència. El catolicisme espanyol és responsable també de l'ambient, en molts àmbits de la nostra vida social, cultural i política, d'una actitud de rebuig i hostilitat cap al cristianisme. Així mateix, un nombre gens menyspreable de catòlics viuen la seva fe al marge de la l'Església, esgotats per una institució que no ha sabut llegir els signes dels temps i donar una resposta amarada d'esperança i sentit durant aquests darrers trenta anys. No cal dir que **Benet XVI** i el **papa Francesc** representen, especialment el darrer, una nova primavera del catolicisme arreu del món i, també, espero, a Espanya. Tot aquest preàmbul intenta explicar el perquè hi ha tanta gent, creient o no, que és tan i tan passiva i selectiva a l'hora de jutjar esdeveniments que afecten la dignitat de la condició humana i que poden bolcar-se en la defensa d'unes determinades causes ben nobles i, en canvi, deixar en el calaix dels records d'altres tan importants i, fins i tot, més properes.

Avui, però, voldria referir-me a un d'aquest casos: la persecució, no existeix una altra expressió més descriptiva, de les comunitats cristianes en els països musulmans. Com podem justificar la nostra passivitat? Com podem cooperar, magnificar i, fins i tot, identificar-nos amb països que estan avalant el jihadisme islàmic i que, segons fonts molt acreditades, es troben darrera del finançament de grups assassins de comunitats majoritàriament cristianes a l'Orient Mitjà, Àfrica i Àsia?

Aquesta setmana, he llegit un magnífic reportatge de **José Carlos Rodríguez Soto** a *Vida Nueva* ([número 2860](#), 6 de setembre 2013) sobre el bisbe missioner espanyol combonià, **Juan José Aguirre**, a Bangassou (República Centreafricana) titulat "Un profeta en Bangassou". És un text que ens mostra la vida i el compromís d'un missioner espanyol, bisbe, al capdavant d'una diòcesi i amb una obra assistencial i educativa molt notable i que viu en directe l'amenaça de les guerrilles islàmiques Seleka, decidides a acabar amb les comunitats cristianes de la República Centreafricana. En aquest llarg reportatge, denuncia el següent: "*No sé si meto la pata, pero tengo la impresión de que muchos grupos yihadistas están financiados por personas que, cuando llegan a España, les ponemos una alfombra roja. Tengo la duda de si el mismo talonario de cheques que ha pagado el fichaje de **Neymar** o la propaganda de la camiseta del Barcelona es la que ha pagado miles de los kalashnikov de estos rebeldes, porque hay países del Golfo Pérsico que tienen enormes ganas que África sea completamente musulmana*". Aquest any, el Real Madrid ha tancat un acord amb la companyia FlyEmirates i el Barça amb

Qatar Airways. Durant aquests darrers anys, el Barça havia signat un multimilionari contracte amb la Qatar Foundation.

Qatar és un dels països més enigmàtics del Golf. La televisió Al Jazeera, propietat del govern de Qatar, és l'emissora més influent i occidentalitzada de les televisions musulmanes. El seu estil periodístic, similar a la BBC, és en molts sentits millor que el de les televisions europees i americanes. Ha estat la finestra central de les anomenades "primaveres àrabs". El seu emir ha estat el primer que ha dimitit voluntàriament. La Fundació Qatar, dirigida per la dona de l'antic emir, i mare de l'actual, **Mozah Bint Nasser**, és la persona més ansiosament cercada per les institucions de les Nacions Unides i les ONG del món per captar finançament per a "causes nobles"... Qatar apareixia davant dels ulls del món com el país musulmà amable i occidentalitzat, porta d'entrada d'occident al complex món musulmà i islàmic. Però, bé, tot sembla ser un enorme muntatge. Davant d'aquesta imatge, hi ha una altra realitat: segons el prestigiós diari londinenc *The Guardian*, [existeix una immigració en règim esclavista](#), s'han conegut les relacions entre els Germans Musulmans d'Egipte i el règim catari, el finançament d'aquest país dels grups jihadistes d'Irak i, ahir, a través de les declaracions del bisbe Aguirre, el de les sinistres guerrilles islàmiques Seleka. Qatar sembla que és un dels països més importants -juntament amb Aràbia Saudita- pel que fa referència al finançament de grups jihadistes i a l'estratègia de l'extermini de les poblacions cristianes d'Àfrica i de l'Orient Mitjà. Tot plegat, amb el nostre silenci i la nostra passivitat.

Què podem fer? En primer lloc, informar-nos. Conèixer la realitat. Mirar amb els ulls oberts allò que ens envolta. En segon lloc, denunciar. I en tercer lloc, actuar. En aquest i en molts altres esdeveniments. Però en aquest cas, davant d'un govern català tan amic del catari i d'un Barça venut a Qatar, almenys aixecar la nostra esmorteïda i esquinçada veu per denunciar-ho.